

РЕШЕНИЕ

№ 6392

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 23.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3233** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1 от ЗОДОВ .

Предявена е искова молба от Й. А. И. против Столична дирекция на вътрешните работи, за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в резултат на отменена като незаконосъобразна Заповед за задържане №2263з-1969/10.07.2020г., в размер на 10 000 лева, ведно с съответната лихва върху тази сума в размер на 500 лева за периода от влизането в сила на съдебно решение за обявяването на административния акт за незаконосъобразен, до датата на завеждане на исковата молба.

Предявеният иск е обективно съединен и с претенция за заплащане на обезщетение в размер на 5000 лева за неимуществени вреди, претърпени в резултат на образувано административнонаказателно производство по реда на чл. 2 от УБДХ по нахд №8892/2020 г. по описа на СРС –НО-12 състав по внесен Акт за констатиране на дребно хулиганство от 02 РУ-СДВР, по което ищецът, с влязло в сила на 28.07.2020 г., съдебно решение, е признат за невиновен и оправдан. Претендира се и лихва върху търсеното обезщетение – за периода от влизане на решението в сила, до датата на завеждане на исковата молба, в размер на 150 лева.

Ищецът Й. И. твърди в исковата си молба, че е вземал активно участие в обществено-политическия живот в страната, в т.ч. и в провежданите през лятото на 2020 година масови протести в [населено място], против корупцията и лицемерието на

упражняващата политическата власт в страната коалиция. Твърди, че протестните му действия, както и проявленията на демонстрираната активна гражданска позиция и поведение, никога не са прекарали границите на законово допустимите методи и средства за това. Въпреки това – на 10.07.2020 г. в [населено място] при поредното му участие в ежедневните по това време шествия, е бил задържан от служители на СДВР и му е нанесен безпричинен побой. След това бил отведен в ареста на Първо РУ – СДВР, където е задържан, въз основа на издадена от служител на ОСПС-СДВР Заповед за задържане на лице за 24 часа, на основание чл. 72 ал.1 т.1 от ЗМВР. Заявява още, че с влязло на 2.12.2020 г. в сила решение на Софийски районен съд, постановено по нахд №8973/2020 г., заповедта е отменена, като незаконосъобразна.

Наред с издадената заповед за задържане, против ищеца било образувано и административнонаказателно производство по УБДХ и предаден на съд за извършени противоправни действия, явяващи се в т.нар. дребно хулиганство. Образувано било нахд №8892/2020 г. по описа на СРС –НО-12 състав. Същото било разгледано на 11.07.2020 г. и с влязло в сила на 28.07.2020 г. решение на съда, ищецът бил признат за невиновен и оправдан по това обвинение.

В резултат на незаконосъобразните действия на служителите на СДВР – задържането му въз основа на твърдения за извършено престъпление, публичното огласяване на тези действия, в т.ч. и предаването му на съд - за извършени хулигански прояви, ищецът твърди, че е уронено доброто му име в обществото – злепоставен бил пред близки и приятели, както и сред колегите му на работното място и пред работодателя. Последното довело и до прекратяване на трудовия му договор, до усложняване на отношенията с партньорката му и до разпад на семейството му. Заедно с това, му били причинени и физически болки и страдания от нанесения му безпричинен побой – нанесени удари с юмруци и ритници, непосредството след задържането му от служители на полицията, които по своя характер се явяват телесни повреди. Описаните по-горе обстоятелства, както и последвалите негативни емоции, стрес и др.отрицателни последици в чисто психологически аспект обосновават фактическите основания за предявените искиове. Ето защо, моли същите да бъдат уважени. Претендира направените в производството разноски.

Ответникът – СДВР, в срока по чл.131 от ГПК оспорва исковете по основание и размер. Твърди, че същите са недоказани и неоснователни. В отговора на исковата молба заявява, че са спазени всички формални изисквания по издаване на отменената заповед за задържане за 24 часа, издадени са за това надлежните документи. Всички действия на служителите на СДВР в случая били в рамките на закона. Оспорва наличието на причинно-следствена връзка между твърдените закононарушения на служителите на СДВР и твърдените в исковата молба неимуществени вреди. При условията на евентуалност, оспорва размера на предявените искиови претенции, като счита, че същите са завишени. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В проведените открити съдебни заседания ищецът, чрез процесуалния си представител поддържа предявените искиове. Ангажира гласни доказателства. Претендира сторените по делото разноски за ДТ и адвокатско възнаграждение,

дължимо на основание чл.38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – СДВР, редовно призован за съдебните заседания – не изпраща представител. Не ангажира доказателства. Представя писмен отговор и бележки, в които оспорва исковете по основание и размер.

Софийска градска прокуратура, чрез представителя си, изразява становище за основателност на исковите претенции. Счита, че претърпените в конкретния случай вреди надхвърлят по размер обичайните такива

При анализа на събраните в хода на съдебното производство доказателства и след като съобрази становищата на страните, съдът намира за установено следното:

Предявените иски за обезщетение за вреди черпят правното си основание от разпоредбата на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно този текст, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като ал.2 на същия предвижда, че исковете по ал.1 се разглеждат по реда, установен в Административнопроцесуалния кодекс.

Следователно, във фактическия състав на отговорността за вреди по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ се включват следните елементи – незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност, вреда от такъв административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на този фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата или общината по реда на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

В случая, първият иск се обосновава с незаконосъобразна заповед за задържане по ЗМВР и нанесеният побой от страна на служители на СДВР, а вторият – с незаконосъобразно предаване на съд за проява на дребно хулиганство по смисъла на УБДХ.

Видно от приложеното НАХД №8973/2020 г. на СРС, със заповед №2263з-1969/10.07.2020 г. издадена от старши полицаи първа група Сектор С1 към отдел С.-ОВОР при СДВР ищецът е задържан за 24 часа на основание чл. 72 ал.1 т.1 от ЗМВР. С влязло в сила решение по НАХД №8973/2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 17 състав, същата е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 03.12.2020 година. Задържането е реализирано от 10.07.2020 г. – 22.30 ч. и продължило до 11.07.2020 г. до 18.00 ч., когато е произнесено съдебното решение по НАХД №8892/2020 г. на СРС и ищецът е освободен.

От материалите по изисканото за прилагане НАХД №8892/2020 г. на СРС, се

установява, че същото е образувано въз основа на внесен в Софийски районен съд Акт за констатиране на дребно хулиганство от 02 РУ-СДВР. С влязло в сила на 28.07.2020 г. решение №161843 по делото, ищецът в настоящото производство – Й. А. И., е признат за невиновен в това, че на 10.07.2020 г., около 22.30 ч. в [населено място] – [улица]и „Г-С.Р.“, по време на провеждане на масово мероприятие – протест, при преминаването на автобуси, превозващи участници в контра-протест, е хвърлил камък по един от преминаващите автобуси. Ето защо, на основание чл.6 ал.1 б“в“ от УБДХ, е оправдан в извършване на нарушението по чл.1 ал.2 от УБДХ“.

От събраните по делото писмени доказателства е установено, че И. е с висше образование. Завършил е класическа филология в СУ „Кл. О.“. Неженен. Към момента на задържането си живеел на семейни начала с майката на малолетната си дъщеря. Тогава е работил на постоянен трудов договор в „РЕ БРАНД ПРИНТ“ООД като „графичен дизайнер“. Договорът му е прекратен на 9.10.2020 г.

Относно тези обстоятелства са представени и приети от съда, писмени доказателства – диплома, трудов договор, заповед за прекратяване на трудов договор, разпореждане на НОИ-ТП- С. град за регистрация като безработен. Ангажирани са и гласни доказателствени средства.

От показанията на разпитаната свидетелка - И. А. И.- сестра на ищеца, се установява, че на 10.07.2020 г., ищецът е участвал с нея в протестно шествие против правителството, като заедно с множество други граждани към 21.30 ч. се намирал в района на пресечката на [улица]и [улица]. Двамата били отстранени на множеството, а пред тях имало кордон от служители на МВР, които охранявали мероприятиято. И. правел снимки на присъстващите с мобилния си телефон. Свид. И. И. сочи, че в един момент към тях се приближил полицейски служител, който го запитал :“Ти кой си бе?..“ и след настояването на брат й той да се легитимира, тъй като нямал обозначителни знаци на полицейската си униформа, И. неочаквано бил издърпан откъм гърба от други служители на ответника и завлечен зад полицейския кордон, от където свидетелката повече нямала видимост. И. била шокирана от случилото се , силно изплашена. Опитала да разбере защо и къде е отведен брат й от полицаите наоколо , но не получила отговор. През нощта обиколила няколко РУ на СДВР в столицата, но едва след полунощ, в едно от тях получила информация, че брат й вероятно е във Второ РУ. Там сведението било потвърдено, както и че на следващия ден ще бъде изправен пред районния съд. На следващия ден след обед, докато чакала пред съдебната зала, И. видяла, че брат и бил охраняван от униформен полицейски служител. Според свидетелката, И. бил във видимо лошо физическо и психическо състояние – оплакал се от болки в ребрата, задните части, крака, челюстта, ръката. Непосредствено след оправдаването му от съда в производството по УБДХ и освобождаването му към 18.00 ч. на 11.07.2020 г., И., поради видимо лошото му състояние, отвела ищеца до спешен медицински кабинет по неврохирургия, където му била оказана помощ и прегледан за евентуално настъпило мозъчно сътресение, а след два дни – го придружила и до съдебен лекар в УМБАЛ „Александровска“ЕАД – [населено място]. Там, след преглед, му било издадено съдебно-медицинско удостоверение, в което били описани причинените му травматични увреждания. Свидетелката заявява пред съда, че брат и бил силно

изплашен, притеснен, чувствал се изключително дискомфортно от ситуацията. Видимо, съдейки по поведението му и откъслечните му обяснения, се срамувал от факта, че е престоял едно денонощие сред криминалнопроявени лица в полицейското управление, че е воден като престъпник в съд, че трябва да дава обяснения за действия, които според него не нарушават с нищо закона, да изпада в ситуация да се оправдава за неизвършени престъпления.

Вторият свидетел - М. С. – приятел на ищеца, потвърждава фактическото му състояние, последвало действията на полицията срещу него на 10.07.2020 г., описани от първия свидетел. Освен публичното му злепоставяне, довело до уронване на доброто му име, с което се ползвал сред близки и приятели, И. се чувствал и лично унижен „като мъж“ от нанесения му физически побой. Наред с чисто психологическите измерения на последиците, в продължение на седмици ищецът се възстановявал и от причинените му физически травми, като имал силни болки и се наложило да приема обезболяващи медикаменти.

От показанията на разпитаните свидетели - И. И. и М. С. се установява още, че задържането на 10.07.2020 г. на И. било заснето и излъчено още същата вечер като репортажи в информационните емисии на българските телевизии. Свид. С. сочи, че разпознал в задържаното лице – своя приятел и незабавно, но безуспешно, се опитал да се свърже с него по телефона, обезпокоен от случилото се. Лично С. чул и коментарите на журналистите, препредаващи и официалната информация от СДВР – за задържането на „лица, извършили хулигански действия“, както и че на същите ще им бъде наложено наказание за престъпните деяния от съда.

И двамата разпитани по делото свидетели, които поддържат близки отношения с ищеца, твърдят за усложнените му отношения с работодателя вследствие на инцидента на 10.07.2020 г. и тиражираната информация за предприети против него действия от страна на МВР, с твърдения за извършени противозаконни действия. Двата свидетелства и за изразеното изрично нежелание на работодателя му „да си има работа с... полицията“ и предложението към ищеца да напусне доброволно сам. Тъй като последният отказал, се стигнало и до освобождаването му, макар до този момент да не е имало забележки към работата му.

Създаденото негативно впечатление за личността на ищеца от инцидента и публичното му обсъждане, довело, според свидетелите И. и С., до влошаване на отношенията му със семейния партньор, към което се прибавили и проблемите с издръжката на семейството, тъй като останал без работа. Ищецът се принудил да работи нискоквалифицирана и нископлатена работа. Семейството му се разпаднало. Последното допълнително травмирало ищеца. Влошили се отношенията му и с приятелите му. Чувствал се сам и самотен. Живеел изолирано. Избягвал контакти. Това, според сестра му – свид. И. И., се превърнало в сериозен личностен проблем в чисто психологически план. Изгубил вяра в държавата и нейните институции.

Показанията на разпитаните свидетели са логични, последователни и непротиворечиви, поради което следва да бъдат кредитирани изцяло от съда. В тази връзка, съдът съобрази и че същите в частта относно нанесените множество

травматични увреждания, се потвърждават от приложеното С., от където се установява и че като всяко от тях има характер на лека телесна повреда.

Видно от приетото като писмено доказателство С. №47/2020 г. – от 13 юли, същият И. е получил следните увреждания: „Отток в долночелюстната област вляво, кръвонасядания на гръдния кош, охлузване на дясната предмишница, отток на дясната ръка, кръвонасядания на лявото бедро, охлузвания на глезените двустранно“. Тези увреждания, според заключението на лекаря, се дължат на действието на твърди тъпи предмети, и могат да се получат по време и начин, каквито съобщава прегледаният, а именно –че на 10 юли 2020 г. около 21.30 ч. му бил нанесен побой от група мъже в полицейски униформи.

Видно от приложените по делото писмени доказателства, съдържащи се в изисканото и приобщено към настоящото дело НАХД №8973/2020 г. по описа на СРС, след задържането му, ищецът е отведен във Второ РУП – СДВР, където престоял от 22.00 часа на 10 юли 2020 г., до отвеждането му за насроченото заседание на СРС – по образуваното срещу него адм.нак. производство – НАХД №8892/2020 г., по реда на УБДХ и внесено предложение на Второ-РУ – СДВР до СРС, за налагане на наказание в тази връзка. Освободен е към 18.00 часа, след произнасяне на решението от съда.

Съгласно разпоредбата на чл.1 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите причинени на гражданите от незаконосъобразни административни актове и действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица по повод изпълнение на административна дейност, поради което основателността на исковете предполага осъществяването на следните материално-правни предпоставки в съотношение на кумулативност: срещу ищеца да бъдат извършени действия или издадени административни актове, които са обявени по съдебен ред за незаконни, да е претърпял изложените в исковата молба неимуществени вреди и между незаконните действия на административния орган да е налице причинно-следствена връзка, като тези елементи от фактическия състав на иска подлежат на доказване от ищеца съобразно правилата на чл. 154 ал.1 от ГПК.

В чл.4 от ЗОДОВ е предвидено, че отговорността на държавата е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени от длъжностното лице виновно. Следователно, държавата носи пълна имуществена отговорност – осигурява пълна обезвреда на претърпените вреди, пропуснатите ползи, болките и страданията, които са претърпели гражданите от незаконосъобразното поведение на държавните органи и служители, като нейната отговорност е гаранционна и обективна, поради което не е необходимо вредите да са причинени виновно от длъжностното лице.

Установено е по делото, че срещу ищеца е издадена заповед за задържане на лице за 24 часа, на основание чл. 72 ал.1 т. 1 от ЗМВР от служител на СДВР, която е призната за незаконосъобразна и отменена с влязло в сила на 2.12.2020 г. съдебно решение, постановено по НАХД №8973/2020 г. по описа

на Софийски районен съд.

Установено е, че е внесен „Акт за констатиране на дребно хулиганство“ от служител на Второ РУ – СДВР в Софийски районен съд за образуване на производство по реда на УБДХ и налагане на административно наказание срещу И. за извършени непристойни действия, явяващи се „дребно хулиганство“ по смисъла на закона. С влязло в сила решение на СРС, постановено по НАХД №8892/2020 г., И. е признат за невиновен и оправдан по обвинението.

Както е прието в определение № 64/02.08.2019г., постановено по адм.д. № 38/2019г. на смесен петчленен състав на ВКС и ВАС, съставеният акт за констатиране на дребно хулиганство по УБДХ, по който ищецът е бил оправдан със съдебен акт на районния съд, е издаден, за да бъде наложено административно наказание. При налагане на административно наказание, вкл. задържане до 15 денонощия в структурно звено на Министерството на вътрешните работи, районният съд действа като съдебна администрация, а не като правораздавателен орган. В случая с оправдаването на лицето е прието, че издаденият акт за дребно хулиганство е незаконосъобразен, поради което СДВР следва да отговори за вреди причинени от незаконосъобразен акт при или по повод изпълнение на административна дейност, на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Следователно, и по отношение на двете искиви претенции е налице е първата предпоставка за ангажиране на отговорността на СДВР - незаконосъобразен акт на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменен по съответния ред.

Негативните последици върху личността и психиката на обвиненото в закононарушение лице, от предаването му на съд и провеждане на административнонаказателна процедура, се подразбират. Безспорно в случая е налице упражняване на неоснователна наказателна репресия. Същото важи и за последиците от издадения незаконосъобразен акт за задържане за срок от 24 часа.

От представените и приети писмени и гласни доказателства безспорно се доказват неблагоприятните психични изживявания, както и чисто физическите болки и страдания, продължили седмици наред – последица от двата незаконосъобразни акта на ответника, както и от нанесения побой над ищеца от служители на полицията, непосредствено след задържането му. И в двата случая е налице причиняване на неимуществени вреди. В този случай държавата дължи обезщетение, според константната практика на ВКС, дори и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени / В този см. Решение №247/16.06.2010 г. по гр.д.№273/2009 г. на ВКС, Трето ГО,; Решение №457/25.06.2010 г. по гр.д.№1506/2009 г. на ВКС, Четвърто ГО и др./.

Настъпилите неблагоприятни изменения безспорно са в пряка причинна връзка с упражненото спрямо него неоправдано физическо насилие, незаконосъобразно задържане и привличане към административнонаказателна отговорност.

При тези обстоятелства, съдът намира, че са налице всички предпоставки на закона за ангажиране на отговорността на ответника по чл. 1 от ЗОДОВ.

Независимо от посоченото, съдът намира, че в хода на съдебното дирене бяха ангажирани многобройни и достатъчно убедителни доказателства, които да обосноват извод, че в конкретния случай не само са настъпили вреди, но и че техният обем и интензитет надвишават значително обичайните такива. Негативните емоции и страдания на ищеца за деяние, в което е обвинен и което не е извършил, подлежат на репарирание в реален, а не символичен паричен еквивалент. В случая съдът съобрази, че се касае за комплексно неблагоприятно въздействие от няколко незаконосъобразни акта и действия, което допълнително е кумулирало в негативен план ефектът върху физическата, емоционалната и правната сфера на ищеца.

Съгласно чл.52 от ЗЗД, приложим съгл. пар.1 от ЗР към ЗОДОВ, обезщетението за причинените неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието „справедливост“ като морално-етично понятие включва съотношението между деянието и възмездиято, достойнството на хората и неговото възнаграждаване. Осъждането, само по себе си, има ефект на овъзмездяване, а като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вред служат още икономическият растеж, стандартът на живот и средонстатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта. Критериите за определяне на този размер по справедливост са видът и обемът на причинените неимуществени вреди, интензивността и продължителността на претърпените вреди, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото /пост-е №4/1968 г. на Пленума на ВС/. Обезщетението за неимуществените вреди следва да се определи съвкупно като обзвезда за цялостните последици за ищеца, като се вземат предвид конкретните обстоятелства по делото.

Съдът при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди на ищеца, отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата при които е получено, продължителността и интензитета на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия /така решение №532 от 24.06.2010 г. по гр.д.№1650/2009 г. на ВКС, решение №356 от 9.12.2014 г.- по гр.д.№2946/2014 г. на ВКС, решение №28 от 6.02.2018 г. по

гр.д.№1639/2017 г. на ВКС и др./.

При отчитането на всички тези критерии, следва да се има предвид чистото съдебно минало и правомерно поведение на ищеца до момента, неговата възраст /в разцвета на силите/, това че незаконосъобразните актове и действия против него са осъществени при упражняване на основни политически права, регламентирани в Конституцията на Република България, както и че това му поведение е сторено при стриктно спазване на законовите разпоредби. Съдът съобрази също, че ищецът не провокирал по никакъв начин неправомерните действия на органите на МВР, както и че последните, по силата на правилата, установени в ЗМВР, са длъжни не да препятстват, а да съдействат на гражданите да упражняват правата си. Още по-малко допустимо е, в нарушение на закона, без основание, да се ползва физическа сила при изпълнение на задълженията, която да причинява телесни увреждания.

При определяне на дължимото обезщетение на ищеца, съдът отчете също дългосрочните негативни последици за личността му, публичното му злепоставяне пред цялата общественост, уронването на престижа му пред близки и приятели, последвалите усложнения в семейния му живот, както и тези в чисто личностен и психологически аспект.

При отчитането на всички законови критерии, съобразявайки се с константната съдебна практика по сходни случаи, и конкретната фактическа обстановка, съдът приема, че за понесените от ищеца публично унижение, болки и страдания за причинените неимуществени вреди от издадения незаконосъобразен акт – Заповед за задържане №2263з-1969/10.07.2020 г., придружен с прекомерна употреба на физическа принуда, справедливо обезщетение би било в размер на 7000 лева.

Съдът счита, че за причинените неимуществени вреди от образуването на административно-наказателно производство по реда на УБДХ чрез внасянето на Акт за констатиране на дребно хулиганство от 22 РУ-СДВР в съда, справедливото обезщетение възлиза на 2000 лева.

При определяне на тези обезщетения, съдът отчете комплексното негативно въздействие на последователни във времето незаконосъобразни действия и актове на ответника, както и че в конкретния случай вредните последици надвишават обичайните такива при сходни случаи.

Ето защо предявените искове се явяват основателни и доказани, както следва: първият иск- за сумата от 7000 лева, а вторият – за сумата от 2000 лева. В останалата си част, над тези размери, до претендираните, съответно – 10000 лева и 5000 лева, същите са недоказани и като такива следва да бъдат отхвърлени.

В зависимост от основателността на главните искове е и основателността на акцесорните такива – за заплащане на лихва върху тези суми. Съобразно

петитума на исковата молба, ищецът претендира заплащане на мораторна лихва от датата на отмяна на незаконосъобразните административни актове, до датата на завеждане на исковата молба. При тълкуване волята на ищеца по отношение на това искане, съдът взе предвид словесното, а не цифровото описание на периода, за който се иска присъждане на лихва.

Видно от приложените по делото НАХД 8892/2020г и НАХД 8973/2020г., двете на СРС, решение №161843, с което ищецът е оправдан в извършване на нарушение по чл.1 ал.2 от УБДХ, е влязло в сила на 28.07.2020 г., а това, с което заповед №2263з-1969/10.07.2020 г. за задържане за 24 часа на основание чл. 72 ал.1 т.1 от ЗМВР. е отменена като незаконосъобразна, е влязло в сила на 03.12.2020 година. Исковата молба е заведена в АССГ на 02.04.2021г.

Съобразно изчислението, направено с помощта на електронен лихвен калкулатор, дължимата лихва, съобразно размера на присъдените главници и заявеното искане, възлиза както следва: по първия иск - за периода от 03.12.2020г. до 02.04.2021г., на 235 лева, а по втория - за периода от 28.07.2020г. до 02.04.2021г. на 138 лева. В останалата част, над посочените суми, до предявените размери, претенциите за заплащане на лихва са недоказани и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Ищецът е направил своевременно искане за заплащане на направените по делото разноси – за адвокатски хонорар и държавна такса. Представен е договор за правна помощ и съдействие, от който е видно, че защитата е упражнявана по реда на чл. 38 ал.1 от Закона за адвокатурата. Цитираният договор е двустранно подписан, което означава, че са налице съвпадащи волеизявления на страните по условията за предоставяне на правната помощ. До приключване на устните състезания по делото ответникът не е направил възражение, че в случая не са налице предпоставките на чл.38, ал.1,т.2 от Закона за адвокатурата (ЗАДв). Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗАДв. в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. Съдът приема, че изявленията в договора за правна помощ и съдействие за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл. 38, ал. 1,т.2 от ЗАДв, обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза.

Въз основа на изложеното и на основание чл. 38, ал.2 от ЗАДв. в полза на процесуалния представител на ищеца, следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 599 лева, изчислен съобразно правилата на чл. 8, ал.1,т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и уважената част от исковите претенции.

На основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ ответникът следва да заплати на ищеца

сумата заплатена за държавна такса в размер на 20 лева.

На основание чл.10 ал.4 ЗОДОВ, в тежест на ищеца следва да бъдат възложени разноски за юрисконсулт, съобразно отхвърлената част от исковете, или - 40 лева.

По компенсация, ищецът следва да заплати на ответника сумата от 20 лева – разноски.

По изложените съображения, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/– [населено място] [улица] да заплати на Й. А. И., [ЕГН]@@36@[жк] вх.“Б” ет.1 ап.1, на основание чл.1 от ЗОДОВ сумата от 7000/седем хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от незаконно задържане със Заповед №2263з-1969/10.07.2020 г. издадена от старши полицаи първа група на Сектор С1 към ОСПС-ОВОР при СДВР, отменена като незаконосъобразна с влязло в сила на 03.12.2020 г. решение на Софийски районен съд, НО-17 състав, по НАХД №89173/2020 г. по описа на съда, ведно със съответната лихва в размер на 235 /двеста тридесет и пет/ лева върху тази сума, от 03.12.2020г., до датата на завеждане на исквата молба - 02.04.2021 г ., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 7000 лева до пълния предявен размер от 10 000 лева, както и иска за лихва в размер над уважения от 235 лева, до пълния предявен размер от 500 лева, като недоказани.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място] [улица] да заплати на Й. А. И., [ЕГН],@@42@[жк] вх.Б ет.1 ап.1 на основание чл.1 от ЗОДОВ сумата от 2000/ две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконното обвинение за нарушение по УБДХ по НАХД №8892/2020 г. по описа на Софийски районен съд, по което е признат за невиновен и оправдан с решение №161843/28.07.2020г., влязло в сила на 28.07.2020 г., ведно с лихва за забава в размер на 138 лева върху тази сума за периода от 28.07.2020 г. до 02.04.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 2000 лева, до предявения размер от 5 000 лева, както и иска за лихва за забава над уважения размер от 138/ сто тридесет и осем/лева, до предявения размер от 150 лева, като недоказани.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място] [улица] да заплати на адв. Д. Т. Б. – САК, [ЕГН] на основание чл. 38 ал.2 във вр. с ал.1 от Закона за адвокатурата сумата от 599 /петстотин деветдесет и девет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставената на Й. А. И. правна помощ.

ОСЪЖДА Й. А. И., [ЕГН],@@49@[жк] вх.Б ет.1 ап.1 да заплати, по

компенсация, на Столична дирекция на вътрешните работи разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 20 / двадесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от връчване препис на страните.

СЪДИЯ: